

* * *

То бѣше дена, на който ти се бѣ родила. Азъ се пробудихъ — юнското слънце бѣше превърнало въ златна паяжина прозоречнитѣ завеси.

То бѣше дена, на който се бѣ родила — и първата моя мисль бѣ за тебе.

Азъ те знаехъ вече бодра и весела, почти здрава, — и никаква сѣнка не замрежваше синевата на твоето хубаво небе.

И сега се пробудихъ и те призовахъ въ мечтата си, да ти кажа първата дума на тоя мой — и твой день — както ти казвахъ и последната.

Азъ те цѣлунахъ — и ти бѣше единъ трупъ. Единъ студенъ трупъ. Твоитѣ хубави очи не гледаха вече. Твоитѣ малки ръце бѣха студени.

Азъ искахъ да се освободя отъ фаталното видение и не можехъ. Азъ употребихъ всичката сила на волята си — и ти остана единъ трупъ. Азъ цѣлувахъ твоитѣ голѣми хубави очи — и тѣ не ме гледаха. Азъ цѣлувахъ твоитѣ малки ръце отъ снѣжно-бѣль воськъ — и тѣ не се подвижиха.

Бѣлата лилия бѣше паднала подъ косата на неумолимия косачъ. Бѣлата благоуханна — лилия, бѣше прекършена отъ вихъра на нощта, на таинствената вечна нощъ.

Азъ проклѣхъ въ душата си невѣроятното видение и излѣзохъ на улицата.

Тамъ азъ чухъ фаталната дума.

Нѣма съмнение, ти бѣше на прага на гроба.

